

Sygn. akt I ACa 752/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Monika Koba (spr.)
Sędziowie:	SA Dorota Gierczak SA Barbara Lewandowska
Protokolant:	stażysta Agnieszka Kisicka

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo-Uslugowemu (...), (...) spółce jawnej w P., R. B. i A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych R. B. i A. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 7 grudnia 2012 r. sygn. akt XV C 1514/12

I/ prostuje oczywiste omyłki i niedokładności w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że:

a) w miejsce nazwiska pozwanej (...) każdorazowo wpisuje (...),

b) w punkcie I (pierwszym) in fine w miejsce nazwiska pozwanego (...) wpisuje (...),

c) w oznaczeniu numeracji w miejsce punktu „2” wpisuje (...),

d) w punkcie I (pierwszym) w oznaczeniu początkowej daty odsetek ustawowych od kwoty 15.090,52 zł w miejsce słów „od dnia 10 września 2010 r.” wpisuje słowa „od dnia 10 września 2011 r.”;

II/ zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do pozwanych R. B. i A. K. o tyle tylko, że zastrzega tym pozwany prawo powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie ich odpowiedzialności do czasu stwierdzenia bezskuteczności egzekucji wobec Przedsiębiorstwa Handlowo-Uslugowemu (...), (...) spółki jawnej w P.;

III/ oddala apelację w pozostałej części;

IV/ zasądza solidarnie od pozwanych R. B. i A. K. na rzecz powódki kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt I ACa 752/13

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. pozwem skierowanym przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowo - Usługowemu (...), (...) Spółce Jawnej w P. (dalej: spółka jawna (...)) J. B., R. B. i A. K. domagała się zasądzenia na swoją rzecz solidarnie od pozwanych kwoty 90.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Na poparcie żądania argumentowała, iż pozwana spółka nie zapłaciła za zamówione i dostarczone przez powódkę towary, a art.31 ksh nie stoi na przeszkodzie wytoczeniu powództwa przeciwko pozostałym pozwany - wspólnikom spółki jawnej.

W dniu 5 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Opolu w sprawie I Nc 19/12 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana Spółka (...) oraz pozwani R. B. i A. K. złożyli sprzeciw od nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa. Nakaz zapłaty uprawomocnił się natomiast w stosunku do pozwanego J. B., który nie wniósł sprzeciwu. Postanowieniem z 27 kwietnia 2012r Sąd Okręgowy w Opolu przekazał sprawę według właściwości Sądowi Okręgowemu w Gdańsku (k.65).

Po rozpoznaniu sprawy na skutek skutecznie wniesionych sprzeciwów wyrokiem z dnia 7 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku zasądził solidarnie od pozwanej spółki jawnej oraz R. B. i A. K. na rzecz powódki kwotę 90.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami: - od kwoty 1.077,50 zł od dnia 6 września 2011 r. do dnia zapłaty, od kwoty 15.090,52 zł od dnia 10 września 2010 r. do dnia zapłaty, - od kwoty 40.177,26 zł od dnia 17 września 2011 r. do dnia zapłaty, - od kwoty 33.654,72 zł od dnia 1 października 2011 r. do dnia zapłaty, z tym ustaleniem, że odpowiedzialność pozwanych jest solidarna także z odpowiedzialnością pozwanego J. B. wynikającą z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Okręgowy w Opolu w dniu 5 marca 2012 r. w sprawie I Nc 19/12 (punkt I) oraz zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów procesu z tym ustaleniem, że odpowiedzialność pozwanych jest solidarna także z odpowiedzialnością pozwanego J. B. wynikającą z nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Okręgowy w Opolu w dniu 5 marca 2012 r. w sprawie I Nc 19/12.

Sąd Okręgowy ustalił, iż powódka prowadzi działalność, której przedmiotem jest m.in. sprzedaż produktów przetwórstwa mleczarskiego.

W dniu 19 listopada 2007 r. powódka zawarła z pozwaną spółką jawną umowę dotyczącą sprzedaży produktów mleczarskich. Zgodnie z umową dostawa towaru miała odbywać się na podstawie zamówienia składanego przez kupującego, a towar miał być dostarczany do magazynu kupującego w P. przy ul (...). Kupujący potwierdzał przyjęcie towaru zgodnie z dokumentem dostawy pieczęcią i podpisem osoby odpowiedzialnej. Na każdą dostawę sprzedający wystawiał oddzielną fakturę VAT z wyszczególnieniem udzielonego rabatu od cen ustalonych w aktualnym cenniku. Kupujący zobowiązany był do zapłaty należności za otrzymany towar w terminie 14 dni od dnia dostawy towaru.. Aneks do umowy z dnia 15 listopada 2007 r. termin płatności ustalono na 28 dni od dostawy towaru. Współpraca stron przebiegała zgodnie z umową. Powódka regularnie dostarczała towary pozwanej.

W dniu 8 sierpnia 2011 r. na podstawie zamówienia powódka dostarczyła pozwanej spółce towar w postaci przetworów mlecznych. Odbiór towaru został potwierdzony na dokumencie dostawy pieczęcią spółki i podpisem odbiorcy. Na tej podstawie powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 12 sierpnia 2011 r.

W dniu 12 sierpnia 2011 r. na podstawie zamówienia powódka dostarczyła pozwanej spółce towar w postaci przetworów mlecznych. Odbiór towaru został potwierdzony na dokumencie dostawy pieczęcią spółki i podpisem odbiorcy. Na tej podstawie powódka wystawiła fakturę VAT na kwotę 15.090 zł 52 gr.

W dniu 19 sierpnia 2011 r. na podstawie zamówienia powódka dostarczyła towar w postaci przetworów mlecznych. Odbiór towaru został potwierdzony na dokumencie dostawy pieczęcią spółki i podpisem odbiorcy. Na tej podstawie powódka wystawiła fakturę VAT na kwotę 40.177 zł 26 gr.

W dniu 2 września 2011 r. na podstawie zamówienia powódka dostarczyła towar w postaci przetworów mlecznych. Odbiór towaru został potwierdzony na dokumencie dostawy pieczęcią spółki i podpisem odbiorcy. Na tej podstawie powódka wystawiła fakturę VAT na kwotę 33.654,72 zł.

Pozwani nie uiszcili kwot za dostarczony towar, objęty w/w fakturami. Pozwana spółka jawna pismem z dnia 9 stycznia 2012 r. zwróciła się do powódki z prośbą o rozłożenie spłaty należności na raty. Pozwani R. B. i A. K. są (...) spółki jawnej (...). W dniu 31 stycznia 2012 r. powódka wystosowała do pozwanych przesądowe wezwania do zapłaty.

Okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd a quo ustalił zasadniczo na podstawie przedłożonych przez stronę powodową dowodów w postaci umowy zawartej pomiędzy stronami, dokumentów dostawy oraz faktur, niekwestionowanych przez stronę pozwaną. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do akceptowania stanowiska pozwanych jakoby powódka nie wykazała, iż dostawa towarów objętych sporem nastąpiła.

Odnosząc się do podniesionej przez pozwanych kwestii faktur VAT, Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że jest to tylko jeden z dokumentów stwierdzający wykonanie umowy. Zgodnie z zawartą przez strony umową potwierdzeniem przyjęcia towaru (tj. spełnienia świadczenia przez powódkę) było złożenie podpisu i pieczęci na dokumencie dostawy. Od momentu dostawy był także liczony termin płatności ceny. Faktura VAT we współpracy pomiędzy stronami pełniła rolę jedynie dokumentu księgowego. W ocenie Sądu kwestia, czy faktura VAT została podpisana przez nabywcę nie ma znaczenia dla oceny zasadności roszczeń powódki i obowiązku zapłaty przez pozwanych, zwłaszcza, że podpis nabywcy nie jest elementem koniecznym faktury VAT.

Sąd I instancji na wniosek powódki zobowiązał pozwanych do przedłożenia ewidencji zakupów VAT oraz deklaracji VAT-7 za 2011 r, jednak pozwani nie przedstawili tego dowodu. Na podstawie całokształtu okoliczności w sprawie Sąd Okręgowy uznał, że odmowa przedstawienia tego dowodu ma na celu ukrycie faktu otrzymania towaru, za który powódka domaga się zapłaty.

W ocenie Sądu a quo żądanie powódki, które wywodzi ona z zawartej pomiędzy stronami umowy, zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał, że z treści umowy wynika, że pozwana spółka była zobowiązana zapłacić za dostarczony towar w terminie 28 dni od dnia dostawy wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia płatności.

Dlatego też Sąd orzekając w pkt I wyroku zasądził od pozwanej Spółki na rzecz powódki kwotę 90.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty, kiedy pozwana spółka pozostawała w opóźnieniu co do obowiązku zapłaty za poszczególne partie towaru.

Odpowiedzialność pozwanych R. B. i A. K. wynika zdaniem Sądu I instancji z art. 22 § 2 ksh. Przepis ten stanowi, że każdy wspólnik odpowiada za zobowiązania spółki bez ograniczeń całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi wspólnikami oraz ze spółką z uwzględnieniem art. 31 ksh. W myśl tego przepisu wierzyciel spółki może prowadzić egzekucję z majątku wspólnika w przypadku, gdy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna (subsydiarna odpowiedzialność wspólnika). Nie stanowi to przeszkody do wniesienia powództwa przeciwko wspólnikowi, zanim egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna.

O kosztach procesu Sąd a quo orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwanych jako stronę przegrywającą spór.

Apelacje od powyższego wyroku – o tożsamej treści – wnieśli pozwani: R. B., Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...), (...) spółka jawna w P. oraz A. K., przy czym apelacja pozwanej Spółki jawnej została prawomocnie odrzucona postanowieniem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 1 lipca 2013r (k.178).

Pozwani R. B. i A. K. zarzucili wyrokowi Sądu I instancji w swych apelacjach:

- 1) błędną ocenę materiału dowodowego, polegającą na nieuzasadnionym uznaniu dokumentów złożonych przez stronę powodową za wystarczający dowód istnienia zobowiązania,
- 2) niewłaściwe zastosowanie art. 232 k.p.c. polegające na przerzuceniu obowiązku udowodnienia zasadności roszczenia ze strony powodowej na pozwanych.

W związku z powyższymi zarzutami pozwani wnieśli o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powodki na rzecz pozwanych kosztów postępowania za obydwie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanych na rzecz powodki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

Apelacje pozwanych R. B. i A. K. zasługują na częściowe uwzględnienie, w nieznacznym zakresie i to nie z przyczyn w nich wymienionych.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił bowiem, wynikającej z przepisów prawa materialnego potrzeby zastrzeżenia pozwanym wspólnikom spółki jawnej ograniczenia ich odpowiedzialności do czasu stwierdzenia bezskuteczności egzekucji przeciwko pozwanej spółce jawnej. Odpowiedzialność wspólnika spółki jawnej na podstawie art. 31§1 ksh w zw z art. 22§2 ksh ma charakter gwarancyjny, służąc wzmocnieniu pozycji wierzyciela przez danie mu możliwości dodatkowego zaspokojenia w razie niewypłacalności spółki, a nie przeprowadzenia egzekucji z majątku wspólnika z pominięciem spółki. Stosownie do treści art. 22§2 ksh każdy wspólnik odpowiada za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi wspólnikami oraz ze spółką. Odpowiedzialność ta jest odpowiedzialnością za cudzy dług i ma charakter gwarancyjny, służąc przede wszystkim wzmocnieniu sytuacji wierzycieli (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2009r, II CSK 411/08, Lex nr 526895). Wierzyciel spółki może prowadzić egzekucję z majątku wspólnika w przypadku, gdy egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna (art. 31§1 ksh). Przy czym przepis ten nie stanowi przeszkody do wniesienia powództwa przeciwko wspólnikowi, zanim egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna (art. 31§2 ksh). Wynikającą z przytoczonych przepisów zasadę akcesoryjnej odpowiedzialności wspólnika spółki jawnej za zobowiązania spółki należy rozumieć w ten sposób, że na wspólniku ciąży ta odpowiedzialność tak długo, jak spółka pozostaje dłużnikiem i w takim zakresie w jakim spółka odpowiada wobec swojego wierzyciela.

Analiza art. 778¹ kpc, 319 kpc, 786§1 kpc oraz 31§2 ksh i 22§2 ksh prowadzi do wniosku, iż wierzyciel spółki jawnej może uzyskać tytuł egzekucyjny przeciwko jej wspólnikowi zanim uzyska tytuł wykonawczy przeciwko spółce i zanim egzekucja przeciwko spółce stanie się bezskuteczna. Inaczej rzecz ujmując przesłanka bezskuteczności egzekucji nie podlega badaniu na etapie postępowania rozpoznawczego. Nie może jednak zdaniem Sądu Apelacyjnego uzyskać tytułu wykonawczego i prowadzić egzekucji przed wykazaniem bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, wierzyciel musi bowiem podjąć próbę zaspokojenia się z majątku spółki, a dopiero gdy okaże się to nieskuteczne może skierować egzekucję do majątku osobistego wspólników. Analiza subsydiarnej odpowiedzialności wspólnika spółki jawnej za jej zobowiązania prowadzi do wniosku, iż badanie tej przesłanki powinno następować już na

etapie postępowania klauzulowego, skoro nadanie klauzuli wykonalności warunkuje przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego. Zgodnie z art. 31§1 ksh egzekucja z majątku wspólnika jest dopuszczalna jedynie, gdy uprzednio prowadzona egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna. Wydanie tytułu wykonawczego bez badania tej przesłanki, oznaczałoby, iż uprawnia on do egzekucji, w sytuacji gdy organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym (art. 776 kpc, 783 kpc, 804 kpc). W przypadku gdy wierzyciel nie dysponuje tytułem egzekucyjnym przeciwko wspólnikowi spółki jawnej może ubiegać się bezpośrednio o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko wspólnikowi na podstawie art. 778¹ kc, który został zharmonizowany z przepisami k.s.h.; w razie gdy posiada tytuł egzekucyjny przeciwko spółce i wykaże bezskuteczność egzekucji. Z powyższej regulacji wynika, iż badanie bezskuteczności egzekucji z woli ustawodawcy w tym trybie, odbywa się na etapie postępowania klauzulowego, a nie ma podstaw by odmiennie traktować sytuację, gdy wierzyciel dysponuje tytułem egzekucyjnym przeciwko wspólnikowi lecz wdrożenie egzekucji jest uwarunkowane wykazaniem bezskuteczności egzekucji.

W świetle wyżej przytoczonej argumentacji powodowa spółka mogła wytoczyć powództwo przeciwko wspólnikom spółki jawnej jednocześnie z powództwem przeciwko spółce jawnej, ale nie może uzyskać na podstawie tytułu egzekucyjnego przeciwko wspólnikom spółki jawnej klauzuli wykonalności i wdrożyć egzekucji przed wykazaniem bezskuteczności egzekucji przeciwko pozwanej spółce jawnej. Z tych też względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386§1 kpc zmienił zaskarżony wyrok, o tyle tylko, że zastrzegł pozwanym R. B. i A. K. prawo powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie ich odpowiedzialności do czasu wykazania przez powódkę bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce jawnej za której zobowiązania skarżący ponoszą subsydiarną odpowiedzialność. Zastrzeżenie to nie dotyczy pozwanego J. B., gdyż pozwany ten nie wniósł sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Opolu, a sprawa tego pozwanego nie była przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w zaskarżonym wyroku.

W pozostałym zakresie apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Apelacja pozwanych R. B. i A. K., sprowadza się do kwestionowania należności powodowej spółki wobec pozwanej spółki jawnej, w oparciu o tą samą argumentację jaka była zgłaszana zarówno przez pozwaną spółkę jawną jak i wspólników tej spółki w toku postępowania pierwszoinstancyjnego.

Na aktualnym etapie postępowania wyrok Sądu Okręgowego uprawomocnił się wobec pozwanej spółki jawnej, co oznacza, iż należność dochodzona pozwem, za którą skarżący jako wspólnicy spółki jawnej ponoszą subsydiarną odpowiedzialność nie może być kwestionowana w procesie między wierzycielem spółki, a wspólnikami. Uprawomocnienie się wyroku zasądającego należność wobec pozwanej spółki jawnej, oznacza, iż ma on skutek wiążący w rozpoznawanej sprawie (art.365§1 kpc), a wspólnicy spółki jawnej ponoszą subsydiarną odpowiedzialność za zobowiązania spółki nie mogą kwestionować w procesie, wytoczonym, im przez wierzyciela, iż zobowiązanie spółki zostało zasądzone niesłusznie. Zauważenia wymaga, iż wierzyciel dysponujący tytułem egzekucyjnym przeciwko spółce jawnej, celem uzyskania klauzuli wykonalności przeciwko wspólnikowi spółki jawnej, jest zobligowany jedynie do wykazania, że podmiot przeciwko któremu kieruje żądanie jest wspólnikiem spółki jawnej, a egzekucja prowadzona przeciwko spółce okazała się bezskuteczna (art. 778¹ kpc). W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, że pozwani R. B. i A. K. są wspólnikami pozwanej spółki jawnej (k.15-17), a powódka wobec prawomocnego odrzucenia apelacji dysponuje tytułem egzekucyjnym przeciwko spółce jawnej. Przyjęte w kodeksie spółek handlowych uregulowania dotyczące spółek osobowych handlowych (art.31 ksh) nie przewidują jakichkolwiek przesłanek egzoneracyjnych pozwalających wspólnikowi spółki jawnej uwolnić się od subsydiarnej odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Skoro regulacja art.778¹ kpc pozwala rozszerzyć prawomocność wyroku przeciwko spółce na jej wspólnika w razie bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, to ustalona w toku procesu rozpoznawczego z udziałem wspólników i spółki prawomocność wyroku przeciwko spółce wyklucza możliwość kwestionowania należności wierzyciela wobec spółki, jako okoliczności prawomocnie przesądzonej. Wprawdzie wspólnik pozwany z tytułu odpowiedzialności za zobowiązania spółki może przedstawić wierzycielowi zarzuty przysługujące spółce (art. 35§1 ksh), nie mogą być to jednak zarzuty zmierzające do kwestionowania słuszności

prawomocnego wyroku wydanego przeciwko spółce jawnej, a jedynie takie zarzuty zgłaszają pozwani wspólnicy, co czyni zarzuty apelacji bezprzedmiotowymi. Skarżący jako dłużnicy solidarni zgodnie z art.375§1 kc mogą bronić się zarzutami, które przysługują im osobiście wobec wierzyciela jak również tymi, które ze względu na sposób powstania i treść zobowiązania są wspólne wszystkim dłużnikom. Skarżący ograniczyli się jednak w toku postępowania do kwestionowania zobowiązania spółki wobec wierzyciela, a istnienie tego zobowiązania zostało przesądzone prawomocnym orzeczeniem Sądu.

Wskazać zatem jedynie należy, iż Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i czyni je podstawą również własnego rozstrzygnięcia. Ustalenia te znajdują pełne oparcie w dokumentach złożonych do akt sprawy przez powoda, wynikają z oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonanej, bez naruszenia art.233 §1 kpc, a odmienne stanowisko skarżących ma charakter polemiczny. Nie sposób również zgodzić się z oceną jakoby Sąd Okręgowy przerzucił na pozwanych obowiązek udowodnienia roszczenia strony powodowej i bez dostatecznych dowodów uznał, iż dostawy zamówionych towarów rzeczywiście nastąpiły. Nie można również podzielić stanowiska jakoby Sąd Okręgowy bezzasadnie domagał się od pozwanych dostarczenia ewidencji zakupu VAT i deklaracji VAT, skoro to nie w gestii pozwanych pozostaje udowodnienie dostarczenia towarów objętych sporem, a żądana przez Sąd dokumentacja dotyczy tylko pozwanej spółki jawnej.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, iż strony współpracowały w zakresie sprzedaży pozwanej spółce jawnej produktów przetwórstwa mleczarskiego na podstawie i warunkach określonych w umowie z 19 listopada 2007r . Strony uzgodniły, iż kupujący będzie potwierdzał przyjęcie towaru pieczętą i podpisem osoby odpowiedzialnej, a nie osoby uprawnionej do reprezentacji spółki. Artykułowanie takiego wymogu w toku niniejszego postępowania jest oderwane od postanowień umowy, praktyki jej realizacji przez strony oraz wymogów obrotu, w których to pracownicy przedsiębiorcy, czynni w jego siedzibie, zajmują się odbiorem towaru i jego przyjmowaniem na magazyn spółki. Powódka przedstawiła dokumenty dostawy opatrzone pieczętą spółki i podpisem pracownika odbierającego towar i wystawione na ich podstawie faktury w terminach płatności zgodnych z umową (k.18-27). Wykazała także, że według tych samych zasad upoważnieni pracownicy spółki jawnej odbierali towar we wcześniejszym okresie współpracy stron, a pozwana akceptowała i opłacała faktury dotyczące tak dostarczonego towaru (k.92-109). Pozwana spółka jawna nie reklamowała również nabytego towaru co do ilości lub jakości, nie odesłała faktur bez księgowania, a wręcz przeciwnie w piśmie z 9 stycznia 2012r przyznając istnienie zadłużenia, zwróciła się o jego rozłożenie na raty z uwagi na trudną sytuację na rynku nabiału w Polsce (k.34).

W świetle takich dowodów przedstawionych przez powódkę dostawa towarów objętych nieopłaconymi fakturami nie budzi żadnych wątpliwości i podzielić należy ocenę Sądu Okręgowego, iż została przez powódkę dostatecznie wykazana. Jeśli pozwana spółka jawna mimo to w toku postępowania twierdziła, iż dostawa nie nastąpiła powinna zakwestionować dowody przedstawione przez powódkę czego skarżący skutecznie nie uczynili. Prostym sposobem weryfikacji bezzasadności twierdzeń pozwanych było zażądanie przedstawienia przez pozwaną spółkę jawną ewidencji zakupów VAT oraz deklaracji VAT- 7 za rok 2011, jednakże dokumenty te nie zostały przedstawione, co trafnie zostało przez Sąd Okręgowy ocenione w kontekście regulacji art.233§2 w zw z art. 248 §2 kpc jako odmowa przedstawienia dowodu potwierdzającego stanowisko powódki. Skarżący zajmując odmienne stanowisko nie uwzględniają, iż strona nie może odmówić przedstawienia dokumentu jeżeli szkoda, na którą byłaby przez to narażona, miałaby polegać na przegraniu procesu. Nie jest również jasne z jakich przyczyn skarżący artykułują, iż żądana dokumentacja znajduje się w dyspozycji spółki jawnej, skoro są jej współnikami, uprawnionymi do reprezentacji (k.62-63). Nie sposób również nie dostrzec, iż strona procesu cywilnego ma obowiązek dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodne z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Strona jest zatem zobowiązana do przedstawiania stanu faktycznego w pełnym zakresie, łącznie z okolicznościami, które mogą być dla niej niekorzystne, z którą to regulacją koresponduje obowiązek wynikający z art. 248§2 kpc.

Z przytoczonych względów na podstawie art.385 kpc oddalono apelację w pozostałej części.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108§1 kpc,100 kpc,98§ i 3 kpc, 99 kpc w zw z §6 pkt 6 i §12 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu- tekst jedn. Dz.U.z 2013r., poz 490) na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu w postępowaniu apelacyjnym, mając na uwadze, iż powódka uległa w postępowaniu apelacyjnym jedynie w nieznacznym zakresie, związanym z zastrzeżeniem pozwanym prawa powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie ich odpowiedzialności, do czasu wykazania bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce.

Sprostowania oczywistych omyłek i niedokładności w zaskarżonym wyroku dokonano jak w punkcie I wyroku na podstawie art. 350§3 kpc w zw z art.350§1 kpc. Zarówno z oznaczenia pozwanych przez powodową spółkę jak i dokumentów załączonych do akt sprawy wynika, że pozwana nosi nazwisko A. K., a nie (...) jak to omyłkowo ujęto w zaskarżonym orzeczeniu (k.2,16,128-129), z kolei nazwisko pozwanego J. B. w punkcie I zaskarżonego wyroku in fine ujęto omyłkowo jako (...) (k.178). Ponadto w zaskarżonym wyroku omyłkowo nadano punktowi drugiemu orzeczenia numerację nie zsynchronizowaną z punktem pierwszym orzeczenia, w którym posłużono się jedynką rzymską I, co uzasadniało umiejscowienie takiej samej numeracji w punkcie drugim przez wprowadzenie w miejsce cyfry „2” cyfry (...). Sąd Okręgowo omyłkowo również oznaczył datę odsetek ustawowych od kwoty 15.090,52 zł wymieniając datę 10 września 2010r zamiast 10 września 2011. Powódka odsetek od kwoty 15.090,52 zł żądała od dnia 10 września 2011r (k.3), zgodnie z fakturą z 18 sierpnia 2011r, z oznaczonym terminem płatności 9 września 2011r (k.4, k.20) i w taki sposób termin płatności został określony w nakazie zapłaty(k.49). Natomiast z motywów rozstrzygnięcia wynika, iż Sąd Okręgowy zasądził odsetki od daty kiedy pozwana spółka pozostawała w opóźnieniu, co do obowiązku zapłaty za poszczególne partie towaru (k.136), z czego należy wnosić, iż wskazanie roku 2010 zamiast 2011 było skutkiem oczywistej omyłki pisarskiej. Z tych względów należało sprostować oczywistą omyłkę pisarską w punkcie I zaskarżonego wyroku w oznaczeniu początkowej daty odsetek ustawowych od kwoty 15.090,52 zł przez wpisanie w miejsce słów „ od dnia 10 września 2010” słów „ od dnia 10 września 2011”